

разбойници, отъ кои-то единъ вече бѣше извадилъ ножъ-тъ си да му разсѣче главъ-тж.

Мартинъ не изяви никакъвъ страхъ, и като го попыта разбойникъ-тъ, кой е, той отговорилъ: «Азъ съмъ християнинъ и не ся страхувамъ отъ смърть-тж; нъ жално ми е, да видж че ти си още отдалеченъ отъ Христа.» Тѣзи думы пронизахъ сърдце-то на разбойникъ-тъ, щото той остави неповреденъ чюждепецъ-тъ. Кога-то пристигна въ отечество-то си наскоро имаше радость-тж да види майкъ си въ Христовж-тж вѣрж; нъ понеже проповѣдваше и свидѣтелствуваше за божество-то на Исуса Христа, той быде прѣзрѣнъ отъ мнозина и най-послѣ быде съ прѣтѣ біенъ и изгоненъ отъ отечество-то си.

Мартинъ слѣдъ като ся върна при Хилариуса, той въ единъ необработенъ странъ при р. Лоаръ съгради единъ монастырь, въ кой-то скоро ся събрахъ при него осемьдесятъ млади мъжіе, кои-то въ голѣмж оскѣдность и самоотричаніе ся приготвлявахъ за важнж-тж работж на Христовж-тж църквж. Отъ той-зи монастырь скоро произлѣзе едно голѣмо число епископи и проповѣдници, кои-то въ единъ голѣмж околность ся стараяхъ да разработватъ Христовж-тж нивж. Мартинъ самъ былъ избранъ за Епископъ на *Тоурсъ*; нъ той при това неуморно пхтуваше въ Южнж Франціж и пригласяваше язычници-тѣ къмъ вѣрж-тж въ Исуса Христа. Кога-то той единъж миноваше прѣзъ едно село, въ кое-то обитавахъ